
Slotwoord

[Afterword in Dutch]

EEN FREUDIAANSE INTERESSE in de menselijke psyche en een wellicht deels genetisch bepaalde interesse in onderwijs en kennisverwerving resulteerde in de keuze om psychologie te gaan studeren aan de Universiteit Maastricht (UM). Een verdere afstudeerspecialisatie in cognitieve psychologie en onderwijspsychologie was geen moeilijke keuze net zoals de keuze om met Henk Schmidt aan zijn gloednieuwe psychologie opleiding aan de Erasmus Universiteit Rotterdam (EUR) onderzoek te gaan doen voor mijn afstudeerscriptie. Hoewel ik toen al de smaak te pakken had van leven in de VS leek mij een kort uitstapje naar Rotterdam geen bezwaar. De warmte die Henk als persoon kan uitstralen had ook een positieve invloed op zijn nieuwe medewerkers. Ik werd welkom onthaald en gelijk opgenomen als lid van het splinternieuwe psychologieteam. Een bed, bureau, kantoor, computer en zelfs een onderzoeksassistent (Nadja Strelakova) stonden klaar. In het jonge en energieke psychologieteam kon ik mijn liefde voor onderwijs en psychologie geheel kwijt en leerde ik in een prettige omgeving de eerste kneepjes van onderzoek doen. Een goed gesprek in de wandelgangen, samen lunchen of het binnenhopen bij collega's bleken vaak de cruciale leermomenten te zijn. Het fundament van de wetenschappelijke kennis dat ik vandaag bezit rust dan ook gedeeltelijk op de schouders van Henk Schmidt en zijn team: kamergenoot Wilco's luisterend oor en onuitputtelijke computerkennis, Peter's kennis van statistiek en Remy's (maar ook Anique's) kennis van medische expertise. Mijn afstudeerscriptie, *Expertise in medicine: a cognitive-psychological approach*, leverde me ook m'n eerste presentatie op bij het massale onderwijscongres in Chicago (AERA). Dat Nederland doorkruizen op zoek naar nefrologen de eerste start werd tot het uiteindelijke product dat u nu in handen heeft, kon ik toen niet weten. Het korte uitstapje naar Rotterdam liep echter wel wat uit en het duurde nog bijna 3 jaar voordat ik echt afscheid van Rotterdam kon nemen. In die 3 jaar werkte ik voor het overgrote deel bij de Medische Faculteit van de EUR om de ingeslagen onderzoeksweg in de vorm van een promotietraject te vervolgen en deels bij psychologie voor het geven van onderwijs. Onder de invloed van de rijke psychologische (onderzoeks-) kennis van Henk en de rijke medische kennis van Ted Splinter werden nog een aantal studies uitgevoerd in een zoektocht om medische expertise en klinische competentie beter te begrijpen. Het opleidingsinstituut van de medische faculteit, waar ik deel van uit maakte, bestond ook hier voornamelijk uit jonge en energieke leden. De werksfeer was dan ook erg aangenaam en stimulerend. Met veel plezier kijk ik terug op de tijd dat ik mijn kamer deelde met Anneke. We waren de enige twee psychologen op de gang en we schroomden dan ook niet om banale dagelijkse, vaak persoonlijke besprekingen tot in alle diepte en openheid te bespreken. Daar ik graag urenlang achter mijn computer bleef zitten werken waren Marije's frequente themamomenten altijd erg welkom. De ontelbare buitenwerktijdse activiteiten variërend van borrels tot dansavonden met Anneke, Dirk, Frederica, Loes, en Marije zal ik zeker niet gauw vergeten. Ik ben dan ook heel dankbaar en trots dat Marije van Mannekes en Anneke Zanting me als paranimfen op 19 oktober ter zijde staan. De combinatie van

werken aan twee verschillende faculteiten had buiten een dubbel kerstpakket ook ander voordelen: het alles overtreffende en zeer succesvolle SEM project met Sofie in de 100 meter hoge Euromast was toch letterlijk het hoogtepunt, we waren het beste team. Het vertoeven in de multiculturele wereldstad Rotterdam gaf meer dan alleen leuk werk. Inwonen bij Wilco, een kamer in Schiedam, tijdelijk wonen in Gerard Holthuis' atelier aan de 2de Middellandsstraat en mijn appartement in Delfshaven zijn nu nog enkel herinneringen, net zoals een wandeling langs de Maas, het uitzicht vanaf de Holland-Amerika kade of een nachtje doorhalen met Melo en Stijn in de Now & Wow. In 2005 kwam echter een einde aan mijn Rotterdams bestaan. Mijn promotietraject was nog niet ten einde toen een aantrekkelijk aanbod om aan de Medische Faculteit van de University of Pittsburgh te gaan werken me deed besluiten voor het grote avontuur te kiezen. Ten eerste bracht het me terug in de VS en ten tweede kon ik bij een goed instituut mijn werk in medische expertise voortzetten. Afscheid nemen deed pijn, maar Pittsburgh gaf veel terug. Werken met de Vice Dean Steve Kanter bracht me in contact met nieuwe vrienden (Maurice en John) en andere interessante ervaringen kruisten mijn pad. De studie beschreven in hoofdstuk 7 is een voorbeeld van mijn werk in Pittsburgh. Goede herinneringen zijn Henk Schmidt's bezoek aan ons huis in Squirrel Hill, Pittsburgh en zijn presentatie over medische expertise aan de medische faculteit en natuurlijk het verblijf van mijn vader en later Eric. Echter het afronden van mijn promotiewerk in combinatie met een fulltime baan bleken niet altijd even makkelijk. Hoewel het meetkundig onmogelijk is, wegen de laatste loodjes inderdaad het zwaarst. Een promotietraject is dan niet alleen een leertraject maar ook een gevecht met jezelf, afzondering en het afdwingen van motivatie en discipline. Je leert dat kennis en wijsheid twee verschillende dingen zijn, dat wie je kent belangrijker kan zijn dan wat je kent of doet en dat de balans tussen ontspanning en inspanning vaak moeilijk te bepalen is. Gelukkig kan je op die momenten terugvallen op de ondersteuning van je omgeving. Valerie's geduld en liefde voor mij kenden dan ook geen grenzen, vooral als ik terugdenk aan een 'onaanspreekbare' persoon (ik) die achter gesloten deur, nachtenlang, statistische modellen aan het vergelijken en beschrijven was.

Dat alles toch goed afloopt blijkt uit het feit dat ik nu onder het genot van Mozart's Requiem, een frisse oceaanwind en uitzicht over de palmbomen van Santa Monica het slotwoord schrijf. En dat alles in het bezit van een nieuwe en uitdagende baan bij een van de beste instituten ter wereld: the University of California, Los Angeles (UCLA).

Tot slot wil ik graag mijn helden Gregory Hancock en Ralph Mueller bedanken voor hun vertrouwen en inspiratie. Anju Relan en Sally Krasne wil ik bedanken voor de constructieve commentaren op voorgaande versies van hoofdstukken. En natuurlijk mijn vader, moeder en familie én mijn goede vrienden bedanken voor het geloof in mij en de nimmer aflatende steun. Ik houd van jullie.

Paul, Santa Monica, 19 Augustus 2006